

Kráčeli nocí s flaškou vína v ruce,
kyselej déšť ředil tekutinu tmavě červenou.
Opar městský betonový civilizace,
změnil se ve věc bezcennou.

Na rohu hlavní ulice ho potkali,
smutek mu zdeformoval veškerý zbytky úsměvu.
Jeho vlhký oči najevo dávaly,
že někde hledá úlevu.

Vlídňě se na něj podívali a přátelsky se zeptali:
„Kam jdeš?“, „Nevím!“, „Vypadáš nějak divně,
pojď se s náma vožrat“, „Pudu s váma, ale
chlstat nebudu!“

Vyrazili dál, cíl svý cesty neznaly,
důležitý bylo šlapat nočním městem v dešti.
Ti první dva se smáli a vesele kecali
a za nima mlčky kráčel ten třetí.

Ti dva veselý flašku vína dopili,
opile se smály celému posranému světu.
Aby to ňák zakončili o sloup ji rozbili,
zbyla hromada střepů.

Ten třetí se k ní sehnul a jeden z střepů sebral,
řízl se do zápěstí, trefil tepnu.
Ti dva jen stáli a užasle koukali.